

Komaj pa človek začanja živeti,
v goste k Trimalhijonu prisede,
solnce se zmika, več noče goreti,
smrt si ga v mreže že svoje zaprede.

Dnevi kot ure teko brez obstanka,
z njimi gre čas, gre mladost, gre življenje,
komaj se človek zave, že ga zmanjka,
škoda za delo, za rast in hotenje.

SONET

Z D R A V K O O C V I R K

Komú življenje ni bridkosti čaša?
Preži na svetle dneve noč obupa,
brez solnca, sreče nam mladost ugaša.
Kdo v zlate zarje silno moč zaupa?

Nihče med nami ni brez skrite boli,
vsem topa žalost se v srce zajeda.
Kaj srečni res ne bomo več nikoli?
To slepo tavanje nam že preseda.

Od večnih blodenj trudni so koraki,
od grenkih solz nam razorana lica,
ves svet je naš in še smo siromaki.

Molče trpeti, naj boli krivica,
prenašati trpljenje v uri vsaki,
mar to edina naša je pravica?

RESIGNACIJA

Z D R A V K O O C V I R K

Vbrezbrežnost sanj bi rada se nagnila,
vsa trudna sem že od pričakovanja,
v nočeh prebdelih, polnih žalovanja
sem grenkih ur bridkosti se napila.

Tako na vse bi rada pozabila,
naj v večnost dni zatone bol sedanja,
zaprla bi se rada v grob molčanja
in se na tihem z večnostjo spojila.